

Řeknu Vám něco,

chlapečku. Kdykoli vyjdu ven do přírody, vždycky věřím, že se mně celá vydá a že ji odhalím až do konce. Ale jak bych to mohl udělat a čeho bych tím dosáhl, o tom nemám představu. A tak se jen jako slepec dotýkám pupenů, ptáky poslouchám, a najdu-li jejich hnízdo, chci z jejich mláďát, z těch holátek, tajemství přírody a světa dobýt. Z těch ale nikdo nic nedobude. Klásek trávy rozeberu, každý kousek kostřavy pod lupou rozeberu a pak jen stojím s těžknoucím smutkem a nevím, kam bych se poděl se svou touhou poznat kořeny věcí. Ty věci mě nepotřebují, to jen něco ve mně hlodá, proti mé vůli hlodá, snad nutkání splatit vrozený dluh lidem. Ty věci mě nepotřebují, jen já je potřebuji a nevím přitom, co kromě dotyku a radosti bych jim měl projevít. Jedno je na tom krásné. Když je bolestná radost nejsilnější, když nejsilnější je moje marná nemohoucnost, stoupá ve mně zároveň vědomí vyrovnanosti věcí a pochopení řádu, který stojí mimo mne a ke kterému nemohu přidat ani zrno. Jsem šťastný člověk.

Miloslav Nevrlý

